

В. Никифоренко
«Організаційна складова управління розвитком людських ресурсів»¹

Зміни, що мають відбуватися у системних складових трансформаційної української економіки, потребують розробки сучасної парадигми розвитку людських ресурсів як теоретико-методологічної основи у створенні ефективної системи їх розширеного відтворення.

Монографія В. Никифоренка, кандидата економічних наук, завідувача кафедри Управління персоналом і економіки праці Одеського національного економічного університету присвячена вирішенню саме цієї актуальної проблеми державотворення.

Авторське бачення сучасної парадигми управління розвитком людських ресурсів (УРЛР), базується на сутнісному та змістовному уявленні про неї. Сутнісне уявлення автор монографії пов'язує із сучасним розумінням теорії та методології людського капіталу та мотивованої поведінки людини у контексті загальної концепції соціального розвитку. У змістовне наповнення поняття сучасної парадигми УРЛР автором покладено системоутворюючі чинники, які формують організаційний механізм розвитку людських ресурсів. У зв'язку з цим в монографії виокремлено параметри і виявлено типологічні характеристики змістовної структури системи УРЛР та її організаційного механізму.

Базуючись на сучасному розумінні парадигми УРЛР, автором сформульовані вимоги до працюючого населення в економіці постіндустріального суспільства у взаємозв'язку із системою якості організації, яка визначає її цілі та завдання, нові організаційні форми їх реалізації. У монографії наведено найважливіші ознаки моделей УРЛР, сформованих на засадах їх перманентного розвитку; дана характеристика особливостей навчання персоналу, що обумовлено необхідністю реалізації концепції управління якістю організації.

Варті уваги результати дослідження автора щодо інноваційного аспекту організаційного механізму УРЛР, зокрема, значущості інтелектуального капіталу як основи формування конкурентних переваг організації, мотивації інноваційної поведінки менеджерів і безперервної освіти. Також у монографії детально розглядається механізм взаємодії суб'єктів інвестування в освітню сферу.

Автором розглянуто концептуальні положення щодо формування структури організаційного механізму УРЛР з урахуванням його особливостей на макро-, мезо-, мікрорівнях виробничих відносин. На нашу думку, його використання сприятиме поступовій трансформації системи УРЛР у напрямку її вдосконалення. Поруч зі структурою цього механізму значна увага в ньому відведена вирішенню проблеми управління виробничими знаннями та збагачення інтелектуального капіталу управлінського персоналу.

У цілому монографія В. Никифоренка «Організаційна складова управління розвитком людських ресурсів» є актуальною науковою працею, результатом багаторічних досліджень проблеми управління персоналом та розвитком людських ресурсів. Робота виконана на високому науковому рівні та може бути корисною для науковців, фахівців державних і регіональних органів управління соціальною та трудовою сферою, керівників підприємств у галузі соціальної політики, аспірантів, викладачів, а також для студентів вищих навчальних закладів.

Ю. Куліков,
доктор економічних наук, професор,
завідувач відділом регіональних проблем праці та зайнятості населення
НДІ праці і зайнятості населення
Міністерства соціальної політики і НАН України

¹Никифоренко В. Г. Організаційна складова управління розвитком людських ресурсів: Монографія / МОН України. Одеський держ. економічний універ-тет. Одеса, Атлант, 2010. – 352 с.